



**ÅRSSKRIFT
for
RINGE-EFTERSKOLE
1939**

Udgivet af Elevforeningen.

AARSSKRIFT
FOR
RINGE EFTERSKOLE
1939

RINGE EFTERSKOLE

AARSSKRIFT

FOR

1939



10. AARGANG
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN
1939

En værdifuld Skat,

som ingen kan tage fra os, og som Møl og Rust
ikke kan fortære.

Man ser ofte i de saakaldte „Poesibøger“ et lille toliniet Vers, der lyder saadan: „Mindet lader som ingenting, er dog et lønligt Kildespring“. Oftest bliver det vel skrevet uden videre Tanke, men Meningen maa være, at gode Minder er en Skat, som man ejer, uset af andre, og som man kan øse Kraft og Styrke af.

Det lille Vers stod atter og atter for min Tanke, da jeg i Sommer i min Ferie opholdt mig nogle Dage i min Barndomsby, en venlig lille By i det nordligste Jylland. Jeg havde ikke besøgt Byen i mange, mange Aar, og nu havde jeg god Tid til at undersøge og efterse det hele; det var, som Livet havde staaet stille der i de ca. 40 Aar, jeg fandt alt næsten uforandret. De første Dage gik jeg rundt i en mærkelig fjern og uvirkelig Tilstand. Jeg følte mig 30—40 Aar tilbage i Tiden, og Minderne om længst forglemte Ting og Episoder dukkede pludselig op i mit Sind og blev saa levende for mig, som havde jeg oplevet det Dagen før. Ja, hvor er det en forunderlig rig Verden, der bor skjult i Dybet af vor Sjæl, og som pludselig kan blive levende og nærværende gennem Minderne. Ganske vist er det ikke altid gode og skønne Minder, der dukker op. Vor Religionslærer paa Seminariet foreholdt os atter og atter den alvorlige Sandhed, at „ingen løber fra sin Fortid“. Alle vore Handlinger og alle vore Tanker maa vi selv bære Følgerne af, ogsaa i Form af onde eller gode Minder.

Vi kender allesammen til dette, og mere jo ældre vi bliver, at der kan være noget, vi saa gerne vil glemme,

men det er umuligt. For en Tid kan det tvinges tilbage i Dybet, men atter og atter erfarer vi, at det er ikke glemmt, men kun gemt. Det kan være en styg Handling, et ukærligt Ord, tit er det noget, vi føler med os selv, vi skulde have gjort, en Opgave, der var lagt hen til os paa vor Vej, men vi tog den ikke op, vi veg udenom, og nu kan vi ikke blive det kvit, Mindet om det forfølger os paa det ubarmhertigste. Men vi kender ogsaa heldigvis alle dette, at vor Mindeverden kan være vor Ven. Vi har alle erfaret, hvor det er morsomt og fornøjeligt at mødes med Kammerater og Venner og opfriske gamle Dage.

Og mange af os, der har mistet en eller flere af vore kære, kender ogsaa til det, at vi i en bedrøvet Time kan blive trøstet og finde Fred og Hvile ved at dvæle i Minderne om dem, vi elskede, og som gik forud.

Naar Mennesker bliver gamle, er det tit, som om Sjælels Evner mest vender sig mod det, der har været, og Mindeverdenen bliver mere levende.

Man kan saa ofte se gamle Mennesker, over hvem der er en lysende Fred og Ro. Jeg tror, at en af Grundene dertil er den, at saadanne gamle Mennesker har en rig Verden af gode Minder at dykke ned i.

Enten vi vil det eller ej, skabes der dybt i vor Sjæl Minder, onde og triste, gode og skønne, og lad os være taknemlige for denne ukendte Verden, vi bærer i os, og lad os bede Gud hjælpe os til at leve Livet saadan, at de Minder, som piner og nager os, og som driver Skamrødmene frem paa vore Kinder, selv naar vi er i Enrum, maa blive faa, men at vi maa leve Livet saadan, at vi kan samle os en Skat af gode og rige Minder, som vi kan tage frem i en fornøjelig Time, men som ogsaa kan blive os til Trøst og Hjælp i Sorgens Stund og i Ensomhedens Time, og til Fred og Velsignelse i Alderdommens Aar.

Mindet lader som ingenting,
er dog et lønligt Kildespring.

Dorothea Birkebønd.

Vort folkelige Haab.

Naar man taler om de nordiske Lande og deres Stilling udadtil, er de fleste enige om, at Danmark ved selve sin Beliggenhed har en særlig Opgave, der bestaar i paa eengang at være Barriere og Bro for alle de ny Tanker og Ideer, der bestandig trænger sig paa udefra. Under det Vejr, der nu raser omkring os, kan man roligt sige, at Barrieren er Genstand for den største Interesse. Hvad man nu end vil mene om alt det, der gøres for at styrke denne Barriere saavel i ydre som i indre Henseende, maa det dog staa enhver klart, at det afgørende til syvende og sidst er, om vi i vort Folkeliv ejer noget, der ikke kan gaa til Grunde, selv under en ydre Besættelse.

Den mørke og truende Tid maa da nu som før nøde os til Besindelse paa, hvad der dybest set betinger vor Eksistens som Folk. For at finde ind til dette Grundlag maa vi prøve at trække os ud af Øjeblikkets forvirrende Jag gennem mere eller mindre gode Ideer for at lytte til Historiens Tale om, hvad der inderst er os og vort. Og det, denne Tale nu vil lægge os paa Sinde, er vor rige folkelige Arv, hvis Oprindelse maa søges hos den Mand, der for 100 Aar siden vakte det danske Folk til ny Forstaaelse af Folke- og Kristenliv. Med Grundtvigs og hans Disciples folkelige Tale skabtes en helt ny Indstilling, som har præget vor Histories Gang indtil denne Dag, og vi maa nu igen prøve at forstaa det, at for os er det nationale et Fællesskab om Aandsværdier, et forpligtende Tilhørsforhold til Historien, og Baandet, der binder os sammen, er vort Modersmaal. I disse Tanker er der ingen Jordbund for nationalistiske Tendenser mod ydre Sikkerhed paa Bekostning af personlig Frihed. Tvang kan ikke skabe et Folk, det kan alene Folkets Aand, der taler i Poesien og Sproget.

Dette Grundtvigs Syn paa det nationale udsprang imidlertid af den Kristentro, der var det bærende i alt

hans Virke. Et skønt Udtryk for dette har vi i vor mægtigste Fædrelandssang „Fæderneland! Ved den bølgende Strand —“. Denne Sang blev til i Treaarskrigens første Aar, altsaa paa en mørk Baggrund, men saa meget stærkere virker derfor dens betagende Lyssyn, der ikke berode paa en falsk Overvurdering af Folkets egne Evner og Kræfter, men alene paa Forvisningen om, at

om end Skyerne brast
sidder kærlig og fast
han, som vogtede Danmark saa længe.

Dette indre Danmark, der skal bestaa selv under skiftende ydre Kaar, fordi det er den Jordbund, hvoraf vor Kristendom skal drage Næring. Vi er skabt som Folk og har derigennem Forudsætninger, som vi hverken kan eller skal ødelægge, fordi de er uløseligt knyttet til vore Livsvilkaar paa denne Jord. Netop i det levende Folkefællesskab, hvori vi staar, ejer vi den Muldjord i Bryst, som den høje ser med Lyst.

Er dette for Alvor gaaet op for os, har vi fundet det eneste sande Udgangspunkt for alt folkeligt Arbejde, som vil vide at staa sin Prøve i Modgangens Tider. Kun paa dette Grundlag kan vi sige om dem, der truer vor Frihed, at de er Fjender ad Sandhed og Retten.

Det forstod Sønderjyderne i de tunge Tider efter 1864, hvor man atter og atter fandt Trøst i Sangen om „Den gamle af Dage“. I Troen paa ham havde de det rette Staasted i den nationale Kamp, og derfor kunde de bevare sig selv som Danske gennem Fremmedherredømmets lange og trange Aar, indtil det omsider dagedes paany.

Ogsaa vi, der nu med god Grund kan føle os som paa Afgrundens Rand, maa hente Modet og Styrken i Troen paa „Den gamle af Dage“. Deri lever vort folkelige Haab, og vi maa alle ind under den Forpligtelse, det rummer.

Poul Henriksen.

Ved Efterskolens Aabning

den 3. November 1939 holdt Uffe Bek følgende Tale:

I en af sine Bøger fortæller Johannes V. Jensen, om et Par unge Mennesker, Gæst og Pil, der dragér ud i Verden. De har en Vinter boet alene ved en Kilde i Skoven, men nu er det blevet Foraar og en skønne Dag forlader de deres lille Hytte under Træet og drager paa Æventyr.

Gæst har låvet sig en Bue, og mens han render, skyder han Pilen fremad og opad. Den gaar i en stor Bue op imod Himlen og falder til Jorden langt forude. Og saa løber de fremad, til de finder Pilen, og atter skyder han, og atter løber de frem, hele Tiden frem i det ukendte Land, som er Sjælland. De vender ikke om, da det bliver Aften, men slaar Lejr, tænder Baal og fortsætter næste Dag paa samme Maade. Hver Dag ser de noget nyt, de ikke før har set, hver Dag fylder dem med nye Oplevelser og Indtryk, der gør dem rigere paa Erfaring og Livsforstaaelse.

Saadan staar nu I unge, ikke foran en Sommer, men foran en Vinter, hvor I nu skal gaa paa *Opdagelse* ud i det ukendte. I staar paa *Tærsklen til Livet*, jeg tænker, at Skolen her paa en Maade er Indgangen til et nyt Afsnit i jeres Liv, idet vel mange af jer, naar *Skolen er forbi*, skal ud mellem fremmede for at leve Livet der.

Jeg tænker mig, at I ser hen til dette ny, der skal komme, med *Forventning*, men vel ogsaa med *Glæde*, ellers skulde jeg kende unge Mennesker daarligt. For *tænk jer blot*, hvad I kan faa ud af *denne Vinter*, om I selv vil. Her skal I nu hver Dag ligesom Gæst skyde jeres Pile frem for jer, imod det ukendte, og saa skal I følge efter, til I atter finder Pilen. *Hver Pil*, der skydes ud, er en *Opgave*, og hver Gang I finder den, er *Opgaven løst*. Der er blot den Forskel paa jer og Gæst, at han havde ingen til at vejlede sig paa Vejen frem, men I faar gode *Vejledere*, der paa enhver Maade vil hjælpe jer med at finde Vejen; men de

kan kun vise jer Vejen, I maa selv gaa den, selv gøre Arbejdet.

Og saa skal I da *hver Dag skyde Pilen ud fra Buen*, saa langt frem, som I *har Kræfter til, Forventningens Pil*, eller lad mig hellere *siges Ideals Pil*. For unge Mennesker maa *have et Ideal* at stræbe efter, noget der *staar forude* og *vinkør* efter jer. *Hvad er da et Ideal?* Et *Maal*, men ikke et hvilket som helst *Maal*, men et *Maal*, der er *i Pagt* med alt, hvad der er *godt* og *skønt* og *sandt*. Min gamle Lærer, som jeg gik i Skole hos her i den samme Skole, sagde engang til os, da han talte om *Idealet*, at det var: *Uendelighedens Refleks i Endeligheden*. Det lyder maaske ikke helt klart, men naar jeg siger, at det er et *Genskin* af det evige her i den Verden, vi lever i, saa forstaar I ogsaa, hvad jeg mener.

Men saa gælder det ogsaa om, at I *sigter rigtigt paa Maalet*, hvis I vil *Sandhed*, kan det ikke hjælpe, at I *sigter paa Usandhed*, for saa rammer I ved Siden af, og hvis I vil *godt Kammeratskab*, saa kan det ikke hjælpe, I *sigter paa Sladder og Bagtalelse*. Nej, her maa i passe paa, skyde Pilen frem direkte mod Maalet og saa selv se at finde Vej frem og finde den der. Og hver Gang I har gjort dette, hver Gang I er naaet frem til Pilen, frem til Maalet, saa vil I føle, at I som Gæst er kommet til et nyt Land, I *vil opdage*, at nu ser I *noget nyt*, I ikke før har set, og *gør Erfaringer*, I ikke før har ejet, Erfaringer, som fra Dag til Dag gør jer bedre skikkede til at finde frem til det næste *Maal*.

„*Har til Maalet du naaet, sætber straks du et nyt!*“, ja saadan maa det være for en vaagen og villende Ungdom. *Skolen* her er jo i Virkeligheden en *lille Verden* for sig, og den er samtidig *Indgang* til og *Forberedelsen* til det, der skal komme. I skulde gærne, naar *Far og Mor* kommer til Foraaret og henter jer hjem, have faaet *et Udbytte* med herfra, som gør, at I, *bedre end før*, er skikkede til at tage Arbejdet op paa det Sted, hvor I bliver sat. Et

Udbytte, som maaske ikke *er synligt*, men som jeg ved, *er der alligevel*, og som I efterhaanden selv vil føle og mærke mange *Gange*.

Ikke alene faar I mere *Viden*, mere *Forstaaelse* og derfor mere *Erfaring* end før, men I faar ogsaa, *Gang paa Gang, Lejlighed* til at sætte *Kræfterne* ind for *noget*, faar *Viljen opøvet* til at samle jer om et bestemt Arbejde, saa jeg tror, at I bliver *mere maalbevidste* og *villende* end før.

Det er *Arbejdets Pil*, der hver Dag skydes ud fra Buen, det er *Udholdenheden* til at *fuldføre* en *Gærning* det kommer an paa. *Først* de *smaa Gærninger*, men efterhaanden ogsaa de *store*.

Jeg ved, at I her vil blive ført ind i meget, der for jer delvis er nyt, men jeg ved, det ogsaa er godt. I vil blive ført ind i *Historiens Verden*, hvor I vil høre om det *forbigangne*, om Slægternes Gang gennem Tiderne, saa I derved maaske bedre end før vil lære at forstaa den Tid, vi selv lever i. I vil blive ført ind i *Litteraturens Verden*, hvor meget værdifuldt vil komme til at fylde jeres Sind og Tanker og give jer *Skønhedsindtryk*, som kan sidde fast for Livet.

Men I vil ogsaa blive ført ind i en mere *nøgtern Tallenes Verden*, lære at regne, lære at skrive, saa I ikke alene kan skrive hjem til *Far og Mor*, naar I rejser ud i Verden, men saa I ogsaa paa *dette Omraade* kan *fylde en Plads*, hvor I nu bliver sat.

Saadan vil der fra *Dag til Dag* komme noget nyt, der vil blive lukket op for *nye Horisonter*, og selv om I maaske sommetider vil føle, at det kan *være svært* og *træls* nok at komme frem i denne nye Verden, saa vil I ogsaa opleve den *Tilfredsstillelse*, det er at kunne *løse en Opgave* og *gøre et Arbejde* ved *egen Hjælp*.

Jeg tænker mig, mangan *Far og Mor* vil føle, som jeg saa selv ofte har følt det, hvorledes der langsomt indtræder en *Forandring* med deres Børn, vil mærke, at der

fra Uge til Uge sker noget, og jeg føler mig overbevist om, at I vil glæde jer ved Forandringen.

For alt som jeres Børn føres ind i dette nye Land, vil I forstaa, at de slet ikke fjærnes fra jer, men at de bliver ført ind i noget, I selv er glade for og holder af, for selv om de unge synes, at de stadig kommer fremad, og oplever meget nyt, saa skal det nok vise sig, at de ogsaa kommer tilbage og ind i det, Far og Mor holder af, og kender sig ved. De vil paa den Maade tilsidst komme hjem, maa ske uden selv at være klar over det.

Men det maa I huske, I unge, naar I nu drager ud paa denne Vinters Rejse, og det er dette, at I selv, maa lægge Kræfterne i, Skolen kan vise jer Vejen, men I maa gaa den selv. Skolen er ingen Rutebil, hvor I bliver sat ind og saa ført til Maalet uden Anstrengelse; Skolen er meget mere en Fodtur, som baade kan slide paa Fodtøjet og Kræfterne, før I naar frem, men saa har I ogsaa bagefter den Glæde at kunne sige, I viste os Vejen, men vi gik den selv.

3. November 1939.

Uffe Bek.

Jul

Ind under Jul, hvor er det trist,

Snefog og Kulde og korte Dage,

Sindet bøjer sig ned til sidst,

ved ikke, hvor det skal Modet tage,

mindre og mindre af Dag det lyser,

Hjertet i Kulde og Mishaab guser.

Kommer ej, Jul?

Saaledes skriver Jonas Lie om den sidste Tid af Aaret. Tiden med de korte, taagede Dage og de lange, mørke Nætter, med de nedfaldne Blade ved Grøfter og Meje, der

minder om den lyse Sommer og det farverige Efteraar. Med silende Regn og jagende Blæst tegner December sit triste Ansigt og stemmer vort Sind vemodigt, avler i os en Følelse af Nedslaaethed og Tungvind, thi Sindet tager saa let Farve efter Omgivelserne, og vel navnlig, naar disse er mørke. Det er derfor ikke saa underligt, at Menneskene i denne Tid søger hinandens Selskab for en Tid at glemme den Tomhed, som fylder dem.

Hvis ikke vi vidste, at Aarstiderne skiftede, og at Kulden og Mørket maa vige for Lyset og Varmen og de frigjorte Kræfter, vilde denne Aarstid være uudholdelig, men Erfaringen har vist os, at Vinteren vil følges af Vaaren, og at Livet igen vil vaagne af sin Dvaletilstand. Paa samme Maade fødes der i disse mørke Dage en Vaar i vort Sind, der, hvis vi tager imod den, vil fylde os med Glæde og Haab.

Midt udi Jordens og Mørkets Kuld,
medens vor Sol er ved at dale,
stiger vor Herres op som Jul
bl'r det St. Hans i Himlens Sale,
netop som Jord ej me'r kan raade,
kommer et Frelsens Væld af Naade,
da kommer Jul.

Julen minder os om, at der er en, der er stærkere end Naturen, en Gud, der i disse Dage gentager det Budskab, der for to Tusind Aar siden lød til Hyrderne paa Marken.

Julebudet i Vinterens Vaande,
det er Gud Faders varme Aande,
Menneskefaldet til Frelse vendt,
Menneskets Adel paa ny erkendt.
Hjertets Ret til at kæmpe og vinde
evig slaaet fast trods hver en Fjende.

December fortæller os om Livets Forkrænkelighed. Vi har set, at alt det travle og glade Liv, der rørte sig om os i Sommertiden, skal visne bort; men vi ved ogsaa, at

Opgang skal følge Nedgang, at Livet kun visner bort for igen at leve op, naar Lyset og Varmen igen melder sig.

Maatte da Julen i Aar, hvor mørke Skyer dækker Verden og ogsaa kaster sine Skygger ind over vort Land, lade sit Budskab lyde med sin gamle, men dog evige nye Klang og bringe Lys og Varme-i vort Sind, og føde en Vaar med nyt Liv og ny Grokraft.

Med de bedste Hilsener og Ønsket om en glædelig Jul.

Agner W. Olesen.

Aaret, der svandt.

Saa blev det den 3. November 1938, og vi lukkede atter Skolens Døre op og bød velkommen til en Flok Elever. Der var indmeldt 52, men een udeblev paa Grund af Sygdom, saa Flokken blev paa 51, en god Flok, som vi var taknemlige for at faa Lov at arbejde med.

Ved Aabningsmødet, der var besøgt af saa mange Elever, Forældre og andre Venner af Skolen, som Salen kunde rumme, bød jeg velkommen med et Par Ord, hvorefter Lærer Jensen, Sødinge, talte.

Aaret 1938 var et Jubilæumsaar for Uffe Bek, idet det er 25 Aar siden, hans ældste Barn begyndte i Ringe Fri-skole og i Aar sluttede hans yngste Datter med Efter-skolen. Et vistnok sjældent Jubilæum, idet han i de forløbne 25 Aar har haft Børn i Skolen til Stadighed. Og saa tog vi fat paa Arbejdet med godt Mod. Frk. Jensen er jo kendt gennem mange Aar, Larsen kender I, der var her i Fjor, og Olesen, der skulde erstatte Thora, viste sig ogsaa at have et godt Greb paa de unge.

I November kom her en Spanier og underholdt os en Timestid med lidt forskellig let Underholdning. Vi havde nærmest en lidt flov Smag i Munden bagefter.

I December var vi oppe at høre Sieverts læse Kaj

Munks: „Han sidder ved Smeltediglen“, et vægtigt Indlæg i Tidens Jødespørgsmaal, det gik dog vist over Hovedet paa de fleste.

Og saa nærmede Tiden sig for Hjemrejsen til Juleferien, den saa ud til at skulle blive dramatisk. De sidste Dage før Ferien væltede Sneen ned, og Stormen piskede den sammen i store Dynger. I Radioen hørte man gentaget:



Der slikkes Solskin.

„Al regelmæssig Drift aflyst“. Eleverne blev mere og mere ængstelige, holde Juleaften paa Skolen, langt borte fra Hjemmet og Far og Mor, det kunde man dog ikke tænke sig. Imidlertid blev der en lille Standsning i Fygevejret, og alle kom afsted til Tiden og naaede hjem, om end med store Forsinkelser. 29. December afholdtes Julefesten, der i Aar formede sig som sædvanligt med Kaffe-bord, den traditionelle Julehistorie og paafølgende Bal.

Desværre havde en Oplæser maattet sende Afbud paa Grund af Sygdom, og Tilslutningen var ogsaa præget af

det besværlige Føre, men der var i alt Fald saa mange mødt, som der var god Plads til, ca. 150. Det blev en god og fornøjelig Aften.

Efter Juleferien tog vi alle fat med friske Kræfter paa Arbejdet, der gik sin rolige og støtte Gang.

Marts Maaned blev en urolig Maaned, idet vi tilfældig havde faaet saa meget samlet sammen til denne Maaned. 1. Marts holdt Højskolelærer Nørgaard, Ryslinge, et belærende Foredrag om Jern og viste Lysbilleder fra Jernindustrien. En udmærket Time i Erhvervsgeografi, et meget moderne Fag. Efter Kaffebordet læste han et Par meget morsomme Smaahistorier.

Saa sent som 10. Marts havde vi vor aarlige Teaterturne. I Aar var vi i Stedet for Museet ude at bese Glasværket. Det var meget interessant at se, hvordan Glas, Flasker, Lampekupler og Skaale og mange andre Glasvarer, som vi daglig bruger, bliver forarbejdet. Et Par af Drengene skulde ogsaa prøve at puste en Flaske. Resultatet var jo ikke saa straalende. Der skal megen Øvelse til.

Efter vort sædvanlige Besøg i Kirken var vi inde at bese den nye Svømmehal. Adskillige af Eleverne benyttede Lejligheden til at faa sig et forfriskende Bad. Om Aftenen sluttede vi af i Teatret, hvor vi saa Morten Korchs „Spaniolerne paa Fyn“. Jeg tror nok, at alle var enige om, at det havde været en god Dag.

Torsdag d. 23. prøvede nogle af Eleverne selv deres Kræfter paa de skraa Brædder, idet de optraadte for Skolekredsen, Børnene og Kammeraterne. Der blev spillet „Et Uhyre“ og „Charles Tante og Charlottes Onkel“. I Betragtning af, at ingen af de optrædende havde prøvet det før, gjorde de deres Sager godt, og de blev da ogsaa lønnet med fortjent Bifald.

Onsdag d. 29. havde vi vor Gymnastikfremstilling, og d. 30. Afslutning. Ved denne blev der talt af Lærer Larsen og enkelte af Forældrene, og jeg sagde ogsaa et Par



Eleveholdet 1938 - 39.

Ord. Det var vemodigt at sige Farvel til Eleverne, men det var alligevel med Glæde, at vi kunde gøre det, for det havde været et flinkt Hold Elever, der havde opført sig pænt og arbejdet godt, og vi tænker tilbage paa hver eneste af dem med Glæde og Tak.

Søndag d. 11. Juni afholdtes vort Elevmøde. Der var mødt ca. 150 gamle Elever. Dagen gik godt, Vejret var nogenlunde, og der var rigelig Tid til at snakke sammen, da Forstander Terkelsen, Danebod, der havde lovet at tale, ikke kunde komme før om Aftenen, og selv da var han en Time forsinket. Han talte kort, men godt om en Rejse til Argentina, som Terkelsen havde foretaget for et Par Aar siden.

Og nu er vi nær November 1939, og vi aabner atter Skolens Porte for en ny Flok videbegærlige og forventningsfulde unge Mennesker, 62 ialt. Det er i en tung og alvorlig Tid, vi lægger ud i Aar, vi haaber, at vi stadig skal faa Lov at være uden for det Ragnarok, der hersker i Verden i Øjeblikket, og at baade Lærere og Elever ogsaa denne Vinter maa faa Glæde af Arbejdet og Samværet. Og saa kan jeg fortælle, at det er sidste Gang, jeg tager mod Elever. Til April 1940 forlader jeg efter eget Ønske Skolen her, efter at have arbejdet her i 25 Aar paa faa Maaneder nær. Vi har haft megen Glæde af Arbejdet med de unge i de mange Aar, og det er ogsaa gaet godt siden min Mands Død, takket være flinke Elever og dygtige Medhjælpere.

Det er med Vemod, jeg tænker paa at skulle standse, men jeg tror alligevel, at det nu er Tiden, der skal en ny Leder til. Jeg har købt et Hus paa Svendborgvej og bliver altsaa boende i Ringe.

Og saa vil jeg gerne sige jer allesammen Tak for Kærlighed og Trofasthed mod min kære afdøde Mand, mod mig og jeres gamle Skole.

Dorothea Birkelund.

Dødsfald.

Lærer Jensen, Sødinge, har haft den store Sorg at miste sin Hustru nu i Sommer. Fru Jensen døde stille og roligt efter et langt og haabløst Sygeleje.

Ikke mange af jer kender Fru Jensen personligt, men Engelskholdet fra Vinteren 1937—38 vil huske hende som en dygtig og pligtro Lærerinde, der aldrig svigtede, hvordan end Vejret var, og som et fint og kærligt Menneske.

Lærer Jensen har i mange Aar været en meget skattet Historielærer paa Ringe Efterskole, men naar dette kunde lade sig gøre, var det kun, fordi Fru Jensen trofast satte Skulder til og tog sin Del af Skolearbejdet derhjemme.

Stilfærdig og beskeden, som hun var, har hun udført et stort og dygtigt Arbejde paa den Plads, der blev hendes.

Nu slap Kræfterne op, og en skøn Sensommerdag maatte hun sige Farvel til sin Mand og sine tre Børn.

Vi her paa Skolen siger Tak til baade Jensen og hans Hustru for venlig Hjælp, da det kneb, og for trofast Ven-skab gennem Aarene.

Ære være Fru Jensens Minde!

Dorothea Birkelund.

Cykleturen 1939.

Ved Elevmødet blev det bestemt, at dette Aars Cykletur skulde gaa til Mols. Lærer Olesen og Johanne Jensen vilde lede Turen.

Den 10. Juli startede vi. Vi skulde samles ved Odense Godsbanegaard Kl. 7,30, og vi var der naturligvis alle i rette Tid. Vi skulde med Toget til Aarhus, saa det var en behagelig Begyndelse paa Cykleturen. — Ved Ellevetiden rullede Toget ind paa Aarhus Banegaard, og vi steg ud

og begav os ud i Byen for at se dens Seværdigheder. Det var blevet Regnvejrr; men det tog vi med godt Humør.

Vore første Skridt gjaldt den smukke, gamle Domkirke, som er bygget omkring Aar 1200. Da vi havde set Kirken indvendig, gik vi ad 165 Trappetrin op i Taarnet, hvorfra der var vid Udsigt ud over Byen.

Derpaa gik vi hen for at se Købstadsmuseet „Den gamle By“. Det første, vi saa, var Borgmestergaarden. Det var interessant at se, hvordan Folk indrettede deres Hjem paa det Tidspunkt, da Borgmestergaarden var beboet. — Dernæst var vi inde at se Tekstilsamlingen. Det var meget morsomt at se de gamle Dragter og smukke Haandarbejder. Medens vi gik i „Den gamle By“, kom Lærer Larsen og sluttede sig til Flokken. — Vi var saa spadserende ud for at se Universitetet; men vi kunde desværre ikke komme ind, saa vi maatte gaa tilbage til Byen med uforrettet Sag. Fra Rutebilstationen lejede vi nu en Rutebil og kørte ud til Mindeparken. Dette smukke, særprægede Mindesmærke, der er rejst over faldne, danske Sønderjyder i Verdenskrigen, fortæller os, at selvom Danmark ikke var med i Krigen, gik disse fire grusomme Aar ikke hen over det uden at sætte deres Spor. — Paa Tilbageturen kørte vi forbi Marselisborg Slot og Stadion. — Efter at vi havde hentet vore Cykler paa Banegaarden, kørte vi ud til Vandrehjemmet i Riis Skov, hvor vi skulde bo om Natten. Regnen silede ned hele Aftenen, saa vi slet ikke kunde komme ud; men vi havde alligevel en hyggelig Aften i Samlingsstuen.

Næste Dag var Fuglsølejren vort Maal. Da vi ikke var saa trænede i at cykle, holdt vi Hvil efter en Times Kørsel. — Næste Stoppested var i Thorsager, hvor vi saa Rundkirken, der er den eneste af sin Art i Jylland. — Saa kørte vi videre til Kalø Slotsruin. Der spiste vi Frokost, og det kan nok være, vi tog for os af Retterne. Først da vi havde faaet Sulten stillet, gik vi helt op til Ruinen. Der var dejligt paa Kalø, og vi kom ikke derfra, førend Klok-

ken var lige ved tre. — Nu cyklede vi videre til Femmøller, hvor vi saa en gammel Vandmølle i Virksomhed. Vi var ogsaa oppe paa Femmøller Bakke, hvorfra der var en herlig Udsigt. — Nu steg vi igen paa Cyklerne og kørte lige til Fuglsølejren. Da vi havde spist, gik vi en Tur ned til Vandet. Der var en dejlig Badestrand, saa vi glædede os rigtig til at komme ud at bade næste Dag.

Den tredie Dag skulde vi slet ikke cykle. Vi var nede ved Stranden hele Formiddagen, og efter Middag skulde vi ud at trave en lang Tur, ud i Mols Bjerge. Vi gik først et lille Stykke ud ad Landevejen; men saa drejede vi om ad en Markvej. Det gik Bakke op og Bakke ned hele Tiden. Vi var imidlertid kommet ind paa en smal Skovsti, ja, mange Steder fulgte vi slet ingen Sti, men klatrede over væltede Træstammer tværs gennem Skoven. Den blev mange Steder afbrudt af Pladser, der var helt omgivet af Træer. Vi var i Tinghulen, hvor man antagelig har holdt Ting i gamle Dage. Vi var ogsaa i Troldhullet, paa Trehøje og ved Helligkilden. Der var dejligt fredeligt, vi mødte ikke et Menneske. — Klokken var nu blevet saa mange, at vi maatte til at tænke paa Hjemturen. Vi gik ad Landevejen over Vistofte hjem. Om Aftenen saa vi paa Haandboldkampe og Gymnastik. Bagefter skulde der være Folkedans, og vi fik Lov til at være med. Det var en fornøjelig Aften, og vi kom ikke til Køjs, før Klokken var elleve.

Ebeltoft er en løjerlig lille By med sine smalle Gader med de toppede Brosten. Vi gjorde Holdt der den næste Dag. Vi var inde at se det gamle Raadhus; det er Danmarks mindste Raadhus. Inde i en af Stuerne sad der to gamle Mennesker — en Mand og en Kone. Konen sad og spandt, og Manden sad og læste. Det var to Voksfigurer; men de saa meget livagtige ud. — Vi saa ogsaa en Mængde andre gamle Ting. Blandt andet saa vi Ebeltoft Bys gamle Pengeskab, som skulde laases op med fem forskellige Nøgler. Da vi var færdige med at se Raadhuset, gik vi en

Tur rundt i Byen, hvor vi saa de gamle Tangdiger og Kirken. Det havde været Graavejr lige fra Morgenstunden, og nu begyndte det at regne. Vi kørte nu ad Biveje til Balle Strands Kalkbrud. Vejene var ikke videre behagelige at køre paa. Man arbejdede ikke paa Kalkbruddet den Dag; men det var alligevel interessant at se. Medens vi var der, fortalte Olesen os lidt om, hvordan Kalk var blevet til. — Saa satte vi os igen paa Cyklerne og kørte til Herregaarden Katholm. Vi fik Lov til at se Hovedbygningen indvendig. Gaarden ejes af en Privatmand, men er alligevel tilgængelig for Turister. Det var morsomt at se saadan et gammelt Herresæde beboet, de fleste er jo efterhaanden indrettet til Museer. —

Vi maatte nu videre til Grenaa, hvor vi skulde bo paa Vandrehjemmet „Søren Kanne“. Det ligger inoget nær ved Stranden, og vi gik straks ned og fik os et forfriskende Bad. — Da vi havde spist til Aften, gik vi en Tur til Havnen, hvor vi saa et Skib, der var under Bygning. Vi gik saa ind og satte os paa en Skraaning og sang en Del Sange. Da vi kom tilbage til Vandrehjemmet, blev der tændt op i Pejsten, og vi sad sammen med de andre Vandrere og „Vandremor“ og sang Baalsange. Det var meget hyggeligt.

Den næste Dag skulde vi atter naa Aarhus. Vi gjorde ingen Ophold, før vi naaede Herregaardsmuseet „Gl. Estrup“. Alle Salene ser ud, som de gjorde i Riddertiden. — Vi spiste Frokost ved Voldgraven. Da vi var færdige med at spise, sad vi og sang nogle Sange, og pludselig var der en Herre, som raabte: „Tak for Sangen“, og kastede Pebermynter ud til os. Han havde ligget under et Træ et lille Stykke fra det Sted, hvor vi sad, og „nydt“ Sangen. — Nu maatte vi desværre tage Afsked med Larsen. Nu, da vi var paa Vej hjem, vilde han ikke med længere.

Paa Vejen til Aarhus kørte vi forbi Godset „Rosenholm“. Nu kørte vi direkte til Vandrehjemmet i Riis Skov. Da vi havde spist Aftensmad, var vi nede at se Badean-

stalten. Derefter fik vi Lov til at gaa paa egen Haand. Lidt før Kl. ti var vi alle ved Vandrehjemmet igen, og vi gik i Seng.

Nu maatte vi til at tænke paa at komme til Fyn igen, og Skanderborg var vort første Maal. Der gjorde vi Holdt ved den private Realskole, hvor vi straks stormede Vandhanen. — Saa var vi henne at se Niels Ebbesens Mindes-



Hvil i en Grøftkant.

mærke. Da det var beset, steg vi atter paa vore Cykler og kørte ud til Skanderborg Slotskirke, som er det eneste, der er tilbage af Skanderborg Slot. Det var her, Valdemar Sejr opholdt sig, da han fik Bud om Dronning Dagmars Sygdom. — Vi var inde at se Kirken, hvor der findes en stor Oldtidssamling.

Næste Stoppested var Ejer Bavnehøj, der er Danmarks højeste Punkt, 172 m over Havet. Paa Toppen er der rejst et Udkigstaarn til Minde om Genforeningen. — Nu rullede vi videre mod Horsens, hvor vi fik os en Svømmetur.

Vi var inviteret til Eftermiddagskaffe hos Frk. Jensens Moder. Da vi havde hvilt os lidt, sagde vi Farvel og Tak og cyklede videre til Vandrehjemmet i Vejle. Der var saa overfyldt, at Pigerne maatte sove i Samlingsstuen. Da vi havde spist, maatte vi straks paa Cyklerne igen, selvom vi var lidt trætte. Vi skulde ud i Grejsdalen, hvor vi var inviteret ud til en Lærer. Vi havde noget Besvær med at finde derud, for vi vidste ikke, hvad Læreren hed. Vi kørte lidt frem og tilbage; men pludselig fik vi Øje paa Frk. Jensen, som var taget derud i Forvejen. Vi fandt saa Stedet, og der blev vi trakteret med Kaffe, og senere fik vi ogsaa Rødgrød. Vi gik nu ud for at se den smukke Grejsdal; men det var desværre saa taaget, at vi næsten ikke kunde se noget. Da vi skulde tilbage til Vejle, maatte vi have Lygterne tændt. — Det havde været meget lumert hele Dagen, og om Natten blev det et forfærdeligt Tordenvejr, saa vi fik ikke meget Søvn den Nat.

Da vi vaagnede næste Morgen, var det et frygteligt Regnvejr. Vi ventede en Times Tid for at se, om Vejret blev bedre; men det blev det ikke, saa vi maatte køre i Pjaskregn, lige til vi naaede Restaurant „Bæltebo“, hvor vi var inde for at drikke Kaffe. Da vi atter satte os paa Cyklerne, var det da blevet Tørvejr, og nu gik det med god Fart ad Fyn til. Da vi naaede Lillebæltsbroen, brød Solen frem, og vi kørte i straalende Solskin ad den lige Landevej mod Odense. Da vi naaede Indslev Kro, gjorde vi Holdt for at spise Frokost. Saa cyklede vi videre til Odinstaarnet, hvor vi standsede, dog ikke for at komme op i Taarnet, men for at faa den sidste Ispind paa Turen. Da vi naaede helt ind til Odense, sagde vi Farvel og Tak og kørte hver til sit.

Det havde i alle Maader været en vellykket Tur, som vi vil huske længe, og derfor siger vi Olesen og Frk. Jensen Tak.

Birgitte og Grethe.

Hvor Fortid og Fremtid mødes.

„Holland, hvad i Alverden vil Du til *Holland* efter?“ Det er et Spørgsmaal, der blev stillet mig mange Gange under Forberedelsen til Rejsen. At Tanken om Norges Fjelde, Finlands susende Fyrreskove eller Alpernes sneklædte Tinder kan faa Folk til at rejse, det kan man da forstaa, men Holland! Stik Du en Svip til Tønder, der er ogsaa Marsk og Diger! Men velvidende at der altid er meget at se og lære i ethvert Land, blot man har Øjnene aabne, var Svaret altid: „Aa, jeg vil blot ned og se, om det passer, at de har Gardiner for Vinduerne i Kostalden“.

Efter at have kørt ad Drentes smalle, brolagte Landeveje, der er de pragtfuldeste Alleer, man kan tænke sig, gennem Gelderlands magre Heder og udstrakte Skove, gennem Rotterdam med sine 13 Etagers Skyskrabere og vældige Havneanlæg, Haag med sine fornemme Bygninger, Blomstermarkerne ved Harlem og Amsterdams Storstadsvrimmel, som alt hver for sig er et spændende Kapitel i Rejsedagbogen, staar vi nu ved Zuidersøens Bred, Stedet med de store Kontraster, Stedet, hvor Fortid og Fremtid rækker hinanden Haanden.

En straalende Septemberdag med høj, klar Himmel staar vi da i den lille Stad og venter paa Baaden, der skal føre os over paa den lille Ø Marken. Ventetiden benyttes til en Spadseretur rundt i Byen med sine morsomme smaa Træhuse, som ser ud, som om de var malede i Gaar allesammen. Men det hedder sig ogsaa, at netop denne By sidder inde med hollandsk Rekord i Renlighed, og det siger ikke lidt. Der fortælles utrolige Historier om Renlighedsiveren, f. Eks. maa Mændene ikke færdes med deres Piber paa Gaden, hvis de ikke er forsynet med Laag, for ellers kunde det jo hænde, at de tabte Aske paa Bygaden, og saadant Svineri kan ikke tillades. Og Køerne maa overhovedet ikke komme paa Gaden, man har specielle Bagveje for dem fra Stalden til Marken, — og der

fortælles flere lignende Historier. Hvor meget af det, der er sandt, er ikke godt at sige, men rent er der, det er sikkert og vist.

Saa stævner vi da frem mod Øen, der dukker op af Zuidersøens solglitrende Vand. Den ligger saa lavt, at Befolkningen har maattet bygge deres Huse paa Pæle, saa de kan klare den, selv om Vandene stiger og fremkalder en af de hyppige Oversvømmelser. Og saa staar vi paa Molen i den lille Bys Havn, og hvis ikke en Forretning med udstillede Borde fyldt med det alskens Krimskrams, der bærer det fornemme Navn Souvenirs, havde mindet os om Virkeligheden, vilde vi tro, at vi befandt os flere Hundrede Aar tilbage i Tiden eller paa en lille Ø, der laa saa langt uden for Civilisationen, at man intet kendte til Nutidens Teknik.

En Tjalk fyldt med Tørv ligger der i Havnen. Rundt om den er en Vrimmel af smaa Pramme, som Dreng og Piger, Mænd og Koner, unge og gamle i en broget Forvirring fylder med Tørv, som de derefter stager ind i de smalle Kanaler mellem Husene for at faa dem hjem. Mændene er alle i mørkeblaa Pludderbukser, rød Vest og en kort sribet Bluse, Kvinderne i lange, tykke, struttende Norderdele, stærkt farvede eller blomstrede Bluser og store Forklæder — og alle med de store hollandske Træsko, der meget betegnende kaldes „Klumper“. I den lille Bys krogede Gader føler man sig nærmest til Mode, som man vandrede mellem nogle Kulisser paa et Teater. Her sidder Bedste paa Trappestenen og soler sig, hist samtaler to Mænd ivrigt tværs over Gaden staaende i hver sin Gangdør. Der findes ikke en Bil, ikke engang en Cykle paa hele Øen, Trafikken bestaar udelukkende af Fodgængere, — og de har velsignet god Tid. Herovre staar Tiden alligevel stille, saa hvad skal man haste efter? De fleste er Fiskere og fattige, men hvad skal de med mere? De har ingen dyre Vaner, der er intet, der frister dem til at give Penge ud, mange af Kvinderne har aldrig været uden for

Øen. De er ikke meget imødekommende overfor fremmede, det maa heller ikke være saa morsomt daglig at skulle overbeglos af nysgerrige og taktløse Turister, men vi faar da til sidst Lov til at kigge indenfor i en Stue. Væggene hænger fulde af malede Tallerkener, en stor Alkove fylder hele Stuens ene Side. Et Bord, et Par Træstole og en mægtig gammel Kiste, det er hele Møbementet, men pyn-



Skolebørn fra Marken.

teligt og rent i allerhøjeste Grad er der, ikke et Støvgran et eneste Sted. Efterhaanden tøer Konen lidt op og bliver helt meddelsom, da hun mærker, at vi virkelig er interesserede i deres Liv og Virke. Hun har kun een eneste Gang været uden for Øen, da var hun i Amsterdam, og det ønsker hun aldrig at komme mere. Det Mylder af fremmede Mennesker, hun ikke kendte, det Jag af Biler og Tog, den Larm fra Trafik og Fabrikker, nej, hun fattede ikke, at Mennesker kunde leve der. Hendes Mand var død, hendes Børn var alle Fiskere eller Fiskerkoner og boede der paa

Marken, og der havde de det godt. — Kønne er de ikke, de Mennesker, forfærdelig grove og plumpe Træk har de, mange aandssvage er der sikkert imellem, de er jo indgiftede i hinanden, saa det næsten er en stor Familie det hele.

Morsomt ser det ud, da Børnene kommer fra Skole. De kommer klaprende ned ad Gaden i de store Træsko, de er nøjagtig klædt som de voksne.

Man maa uvilkaarlig spørge sig selv, hvordan det er muligt, at dette lille Samfund kan bestaa saa nær ved den moderne Verdens Storbyer med deres Mangfoldighed af godt og ondt uden at blive i mindste Maade smittede deraf. Har de unge paa Marken da ikke Udlængsel som andre unge? Hvordan kan de styre deres Nysgerrighed efter at se hele den forunderlige Verden, de lever midt i, men som mange kun har hørt fortælle om? Hvordan kan det gaa til, at ikke en eneste af de Dagliglivets tekniske Hjælpebidler, der er blevet saa uundværlige for os andre, er trængt frem herude? Ja, man kan spørge, men Svaret kan man ikke give, man maa nøjes med at konstatere, at det er saadan.

Og videre kan man spørge: Hvordan skal det gaa dem, naar Marken fra at være en lille afsondret Ø nu snart blot bliver en Bakke i et Land, hvor alt vil skyde frem med amerikansk Hurtighed, hvor Lastbilerne vil suse ad snorlige Landeveje, Byer vil vokse op, Traktorer og Landbrugsmaskiner vil summe om dem som et Tegn paa hele den moderne Verdens pulserende Liv. For saadan er det jo. Inden mange Aar er de store Tørlægningsarbejder i Zuidersøen færdige, og det, der nu er Hav, er forvandlet til frodigt Agerland. — Og nu vil vi tage bort fra Marken og op til Wieringermeer og se paa det gigantiske Tørlægningsarbejde, der skal gøre Holland 10 pCt. større, et Arbejde, der er betegnet som Verdens største i sin Art.

Paa Turen op gennem Provinsen Nord Holland skal vi lige ind paa en Gaard for at konstatere dette med Gar-

dinerne i Kostalden — og saa sandelig har Lærebøgerne i vor Barndomsskole ikke overdrevet. Køerne har været paa Marken hele Sommeren. Kostalden er hvidskuret og kalket, saa ikke et Støvgran er at se. I Baasene ligger Porcelænsfliser ordnede i de skønneste Mosaikmønstre, og med passende Mellemrum er der anbragt store Vaser med friske Blomster. Hen langs Grebningen ligger en rød Løber og paa Gangen bag ved Grebningen er Gulvet dækket af smaa hvide Hjertemuslingskaller. Midt ned igennem er der en Træbro, ogsaa dækket af en rød Løber, saadan at man ikke skal træde paa Skallerne — og selvfølgelig er der pyntelige hvide Gardiner for Vinduerne! Det er vanskeligt at forstaa, at det er en Kostald vi staar i.

Og saa staar vi oppe paa Diget og ser ud over Wieringermeerpolder, det første af det nyskabte Stykke Holland, Fremtidens Holland.

I Midten af den nuværende Zuidersø fandtes engang en lille Sø, Flevosøen, som gennemstrømmedes af Floderne Issel og Vecht. Omkring Aar 1200 brød Havet imidlertid gennem Klitterne ved Nordsøkysten og lagde et stort Omraade under sig. Saadan dannedes Zuidersøen. Siden har Hollænderne Gang paa Gang haft Planer om at tilbage tage deres retmæssige Ejendom fra Havet, men Gang paa Gang har man atter maattet skrinlægge disse Planer, fordi de var alt for dyrebare at iværksætte.

Først 1918 vedtog Regeringen den Plan, som nu er under Udførelse og først ventes færdigbragt omkring Aar 1959. Omkostningerne har man beregnet til ca. 1200 Mill. Kr. Deraf regner man med at kunne faa ca. 800 Mill. Kr. ind igen ved Salg af den indvundne Jord, saa man kan jo ikke just sige, at Staten gør en god Forretning, men den skaffer Jord til et Folk, som elsker Jorden og forstaar at bruge den. Ved Boringer har man konstateret, at største Delen af den indvundne Jord er saa fed, at der vil kunne avles paa den i 40—50 Aar, uden at den behøver at gødes.

Først og fremmest byggede man en Dæmning tværs over Zuidersøen fra Vieringen til Frisland. Den er 30 km lang og har en Højde af 6—7 m over middel Vandstand. Saa fulgte Begrænsningsdæmningerne omkring Polderne, og saa opførtes Pumpeværkerne, som skulde pumpe Vandet ud fra Polderomraaderne. Wieringerpolderen er altsaa den første, som blev færdig, og efter den kommer tre andre. Tilsammen indvindes 224.000 hektar Land.

Vi kører ned igennem Wieringerpolder, kører ad brede snorlige Landeveje, hvor der for faa Aar siden var Hav. Nu ligger der Gaard ved Gaard, og Traktorer brummer, og Tærskværker klapper. Det er en helt ny Verden, ikke et Træ, intet gammelt af nogen Slags. Jorden stykkes ud i Gaarde paa ca. 40 Tdr. Land, og dygtige unge Landmænd kan paa lempelige Betalingsvilkaar her faa egen Gaard.

Hvor nogle Veje krydser, er en By skudt op med amerikansk Hurtighed, et Posthus og en Kirke er under Opførelse. Af og til kommer vi forbi smaa Bakker i Terrænet. De er lavet, for at Befolkningen kan redde sig derop, hvis Oversvømmelsen trods alle Sikkerhedsforanstaltninger alligevel engang skulde komme.

Saa gaar det ud paa den mægtige Dæmning, forbi de store Sluseværker, der skal regulere Vandstanden, forbi de stærke Befæstningsanlæg, Regeringen har set sig nødsaget til at anbringe paa et saa strategisk vigtigt Punkt, ud omtrent midtvejs, hvor det store Mindesmærke er rejst. Her sluttedes Diget i Maj 1932, efter uendelige Anstrebninger, da Strømmen var blevet saa stærk, at det næsten var blevet umuligt at forbinde Digets to Halvdele.

Paa Monumentet ser vi tre kraftige hollandske Arbejdere, der bryder løs paa Jord og Sten, og oven over staar skrevet de stolte Ord: „Et Folk, som lever, bygger paa sin Fremtid“. Et driftigt og dygtigt Folk er Hollænderne, ikke bange for at sætte noget ind, de ved, de evner at faa det til at betale sig. Uvilkaarlig fyldes man med Beundring for dette Folks aarhundredgamle, seje og sejr-

rige Kamp mod Havet, og man maa sande det gamle Ord, at „Gud skabte Verden undtagen Holland, for det skabte Hollænderne selv“.

Liddens Højland.

En Rejse gennem Italien.

I Sommer var jeg sammen med en Kammerat paa en Cykletur gennem Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig og Italien.

Da det bliver for meget at fortælle om hele Turen, vil jeg nøjes med Italien. Den 27. Aug. naaede vi Meon i Frankrig, nogle faa km fra Italiens Grænse. Vi slog Teltet op og nød det herlige Vejr og Udsigten. Foran os havde vi det herlige blaa Middelhav, hist og her stak en marmoragtig hvid Klippeblok op af Vandet, i Horisonten skimtede vi en mørk Bjergkæde.

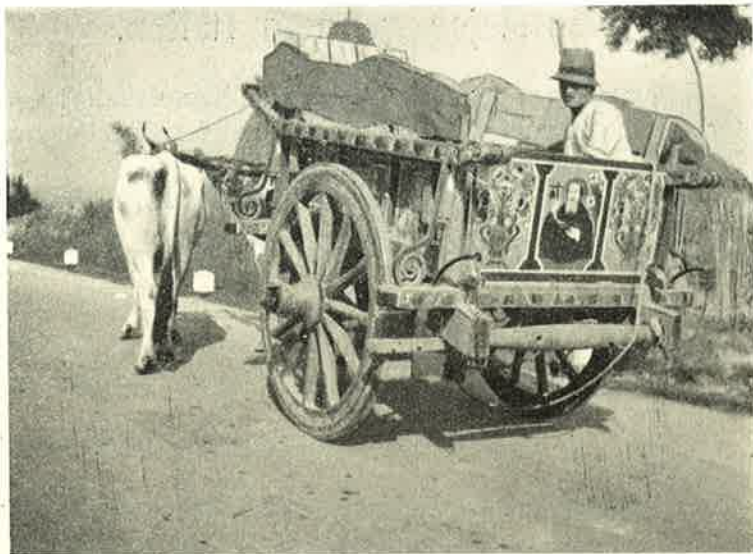
Byerne ved Middelhavet bestaar mest af Badehoteller og Kursteder.

Vi fortsatte næste Dag hen imod Grænsen, Vejen gik langs med Havet, saa af og til, naar Temperaturen nærmede sig Kogepunktet, svaledede vi os i Middelhavets blaa Bølger. I Nærheden af den italienske Grænse traf vi en Dansker, der meget fraraadede os at tage til Italien, da Krigen var paa Trapperne, og ingen vidste, hvordan Forholdene saa vilde udvikle sig. Optimister, som vi var, fortsatte vi alligevel Turen, og uden Besværligheder kom vi igennem Paskontrollen, da Papirerne var i Orden.

I Genova, der er Italiens største Søhandelsby, saa vi mange store Krigsskibe samt en Vandflyvemaskine. Der oplevede vi et lille Eventyr, der lærte os, at man skal være forsigtig, naar man færdes i det fremmede.

En Mand raabte efter os, da vi cyklede hen ad Gaden.

Han vilde vise os noget, vi skulde bare følge med ham. „Det kunde der vel ikke ske noget ved“, tænkte vi og fulgte med ham. Manden førte os ind i en stor Bygning og ned af en bred Trappe, vi saa lidt betænkelige til hinanden, men fulgte stadig Manden. Omsider kom vi ned til en Del af Havnen, og Manden vilde nu i en Robaad sejle os ud til et dansk Skib, som han fortalte, laa længere ude i Hav-



Et flot Køretøj.

nen. Nu blev vi for Alvor betænkelige, vi forstod, at vi stod overfor et Pengeafpresningsforsøg, og vi begyndte at gaa tilbage, men nu blev Manden fræk og prøvede paa at holde os tilbage og forlangte truende Penge. Naa, vi slap fri ved at smække ham kraftigt over Fingrene, og skyndsomt ilede vi til Cyklerne. Paa Posthuset fik vi Breve hjemmefra, det var dejligt at faa en Hilsen fra Danmark.

Efter en anstrengende Tur, tit over Bjerge og store Højder, naaede vi Pisa. Allerede i lang Afstand fik vi Øje

paa „det skæve Taarn“ og Kuppelen af den mægtige Domkirke. Ejendommeligt var det at se Kvinderne bære alle Byrder paa Hovedet, store Krukker med Vand, Kurve med Frugter, Græs o. l., ja, et Sted saa vi saa galt en Kone bære Møg ud paa sit Hoved.

Paa Vejen til Rom mødte vi mange kutteklædte Munke med bare Fødder i Sandalerne. Da Vejret var mildt, sov



Typisk „Haarnaalesving“.

vi tit i det fri. Blot var Myrerne lidt nærgaaende, det fik vi at mærke, da vi en Dag havde købt en dejlig Ost og pakkede den godt ind for at gemme den til næste Dag. Da vi næste Dag lukkede op for Osten, var der i hundredevis af Myrer, Ost var der ikke meget af.

En Morgen tidligt kørte vi saa forventningsfulde ind i det gamle Rom. Mærkeligt var det at gaa der og genopleve Historien fra de allerældste Tider og op til vore Dage, at gaa mellem Ruinerne af de gamle Vandledninger

og Templer, Forum'er og Triumfbuer fra de gamle romerske Kejseres Tid, men det, der imponerede os mest, var St. Peterskirken. Vi blev helt tavse, da vi stod i det mægtige Rum. Der findes ca. 100 Altre i Kirken. Et Sted blev holdt Gudstjeneste, et andet Sted arbejdede nogle Haandværkere o. s. v., men de generede slet ikke hinanden, saa man kan forstaa, hvor mægtig Kirken er. Ogsaa Napoli og Vesuv fik vi med. Krateret er 3 km i Omkreds, det ryger og buldrer stadig nede i Jordens Indre, og aldrig er der Ro dernede. I Napoli havde vi ogsaa en Oplevelse, der var mindre behagelig.

Efter meget Besvær fandt vi et Sted, hvor vi kunde „telte“, men da vi var kommet godt til Ro, blev der Uro udenfor, og da jeg gik ud for at se, hvad det betød, fik jeg en Lommelygte i Næsen, en Revolver for Brystet, og en Betjent raabte en hel Masse, som jeg heldigvis ikke forstod noget af.

Vi blev ført til Stationen under stor Opmærksomhed fra Gadens Ungdom, men efter en grundig Undersøgelse fik vi Lov at gaa, da de opdagede, at vi var et Par ganske uskyldige Danskere, ja vi fik endda Lov til at rejse vort Telt i Politibygningens Have.

Efter at vi endnu et Stykke Tid havde besøgt flere af Italiens Byer og suget til os af alt det nye og mærkelige, vi saa og oplevede, satte vi Kursen mod Nord, cyklede gennem Tyskland og naaede den 1. Oktober den danske Grænse. *Danmark*, vort eget dejlige Fædreland! Vi fik Taarer i Øjnene af Glæde, da vi satte Foden paa dansk Grund, og hørte det danske Sprog igen. En god Tur havde vi haft, men det bedste var dog at komme hjem igen.

Peter Rasmussen,
Fjellerup Bryggeri.

Det er sjovt — bagefter!

I to Uger havde vi vandret Telemarken rundt; men da Ferien for min Kammerats Vedkommende dermed var forbi, og vore Pengepunge var blevet lidt slunkne, satte vi Kursen mod Oslo, for derfra at sejle til Frederikshavn.

Vi kom let til Oslo, idet en flink Bilist standsede og tog os op de sidste 15 km. Vi gjorde virkelig slet ikke Forsøg paa at standse Bilen; den holdt helt af sig selv; den Slags Bilister findes virkelig endnu til Trods for, at de saa ofte bliver misbrugt af saakaldte Vandrerere.

Vi kom saaledes til Oslo førend beregnet — allerede ved Middagstid. Vor første Tanke var: Her kan vi faa noget at spise og oven i Købet blive rigtig mætte, hvis vi ellers har Penge nok.

Vi bekæmpede dog vor Sult en Tid endnu, da vi mente, vi hellere først maatte finde Skibet til Frederikshavn, der skulde sejle Kl. 18.

Vi fandt Havnen, men der var intet Skib, der stod „Frederikshavn“ paa, derimod laa „Kronprins Olav“, der gik til København, ved Kajen.

Vi gik om Bord for at forhøre os nærmere om vort Skib til Frederikshavn.

Men Ak og Ve — om Bord paa „Kronprinsen“ erfarede vi, at Frederikshavneren var sejlet Aftenen i Forvejen. Sommerruten var ændret.

Vi forhørte os da forsigtigt paa „Kronprinsen“, hvad en Billet kostede til København. — 30 Kr. — Vi følte i Hemmelighed paa vor Portemonnæ. Vi saa paa hinanden og betroede saa det flinke Mandskab, at til den Pris var Kassebeholdningen for lille, om det nu ogsaa var den ellerbilligste Pris.

Det var det, og vi var for første Gang paa Turen lidt nedslaaede. Men en stor, tyk Kokkedreng vidste Raad: „Gaa I bare til Konsulen, det er en flinke Mand — til at

snakke med — han laaner jer gerne Pengene, og siden kan I betale 2 Kr. om Maanedens i Afdrag“.

Og han ind til Telefonen og fik Konsulatets Adresse opsnuset, og vi af Sted med Adressen klemte sammen i en svedig Haand.

Sulten var glemte, vore Tanker var allerede hos Konsulen. Efter en lang Sporvognstur og adskillige Forespørgsler var vi der. Vi saa igen et Øjeblik paa hinanden, sank en Klump og gik ind. Der kom en Herre; vi spurgte efter Konsulen. Det var ham.

Et Øjeblik efter sad vi i Kontoret paa det yderste Hjørne af hver sin Stol, mens Konsulen tronedede bag Skrivebordet.

Vores Ærinde! Ja, vi vilde da gerne laane lidt Penge, saa vi kunde komme til vort kære Danmark igen; vi vilde saa nødig svømme.

Naa, saa det vilde vi, hvor mange? Tak, hver 15 Kr! Vi tømte vor Fælleskasse paa hans Skrivebord, talte Pengene og forklarede og forklarede. Naar den ene gik i Staa, fortsatte den anden.

Hvor meget han forstod af vor febrieske Forklaring, ved jeg ikke, men Hovedtrækkene maa han dog have faaet fat paa, for han greb Telefonen og forhørte sig, om vor Forklaring angaaende Sejladsen stemmede.

Jo, det var rigtigt nok, han betragtede os allerede en Smule venligere. Han tog Telefonbogen fra Danmark og fandt Ringe og begyndte at spørge os ud: „Hvad hedder Postmesteren, Præsten o. s. v.“. Vi klarede Krydsforhøret fint, vi svarede i Munden paa hinanden.

Nu var Konsulen naaet saa vidt, at han vist begyndte at more sig over os. Han sad med et lunt Smil og saa paa os. Han fortalte et Træk:

En Journalist var engang kommet til ham med en lignende troværdig Historie. Konsulen laante ham til sidst 20 Kr. — vel sagtens, efter at Manden var blevet eksamineret ligesom os — men maatte sætte en Skrivemaskine i

Pant. Det var nu en 3—4 Mdr. siden; Skrivemaskinen stod der endnu.

Jeg syntes, jeg skulde svare lidt paa den Historie, og erklærede en Smule dumt: „Den var nok ikke betalt!“ Han saa lidt overlegent paa mig: „Sikkert ikke“.

Den Historie gav os — til Trods for dens Moral — lidt mere Mod. Jeg for op af Stolen: „Jamen, synes De ikke, at vi ser vældig ærlige og paalidelige ud?“

Nu smilede han højt! Jo, jo, det gjorde vi. Han bød min Kammerat en Cigaret. Nej Tak, hun røg ikke, men jeg gjorde. Jeg havde efterhaanden faaet hende dresseret til ikke alt for haanligt at sige nej Tak — for tænk, om jeg ikke blev budt.

Det gjorde jeg her. Konsulen spurgte, om jeg var vant til et bedre Mærke. Det var jeg — sagde jeg da — og han trak da sit private Sølvetui op og bød mig en heraf. Uhm, den nød jeg.

Efter tilsidst at have undersøgt vort Pas og stillet os endnu et Par Spørgsmaal, fiskede han 30 Kr. frem og bad os om ikke at skuffe hans Tillid til Menneskene.

Nej, det vilde vi rigtignok ikke. Vi trykkede ham paa Næven — eller var det omvendt — og forlod Konsulatet.

Denne Gang blev jeg ikke betroet til at bære Pungen, den tog min Kammerat.

Nu kom vi i Tanker om, at vi ikke havde spist hele Dagen. Vi fo'r hen paa nærmeste Restauration og bestilte Middag — men meget og mange Kartofler. $\frac{3}{4}$ Time spiste vi i Tavshed, saa gav vi op, betalte — var fedtede med Drikkepenge — og nærmest vraltede ned til „Kronprinsen“.

Godt et Døgn efter vort Besøg paa Konsulatet var vi i Ringe.

Det første, vi fik ordnet, var at faa vor Gæld til den venlige Konsul i Oslo betalt.

Vi skrev pænt og sagde Tak for sidst, og vi tilføjede:

„Vi haaber, vi er med til, at De maa bevare Deres lyse Tro paa Menneskeheden!“

Bitten Birlølund.

Min længste Rejse.

En lille Vandrefugl med en stor Rygsæk. Vandrefuglen fyldt af store Forventninger og Rygsækken med det fornødne, som trænges til en Uges Rejse op til det store Norge. Det kriber lidt i Maven, da der siges Farvel til Far og Mor og Byen, hvor man er opvokset. — En lille Tanke om, at det vist er for voveligt at rejse saa langt fra alle kendte, melder sig. Er det Angsten for det ukendte? Nej — hvorfor pludselig ængstes over noget, som man har drømt om at se fra man sad i Skolen og læste Geografi, saa Lysbilleder og hørte muntre, spændende Rejseskildringer fortalt med en Overbevisning saa stor, at ingen Tvivl er mulig, det er spændende at rejse, og dertil meget belærende. Og med det slog jeg mig til Ro og begyndte at granske Landskabet, medens Lyntoget hastede op gennem det frugtbare, smukke Østjylland. Uden Uheld af nogen Art naaede jeg da til Frederikshavn. — Modet steg. Og i ganske godt Humør gik jeg ombord paa „Peter Wessel“. — Farvel til Danmark. — Ud gik det paa Bølgen den blaa, det rullede stærkt, hvor Vesterhavet og Kattegat mødtes. Men søstærk var jeg da, vant med Søen fra Storebælt — aahjo.

Ja, vi elsker dette Landet
som det stiger frem — —

lød det i mine Øre, da jeg vaagnede efter en rolig om end lidt „gyngende“ Søvn. Jeg hastede op paa Dækket — og nu frem af Morgendisken synede de første granklædte

Fjelde sig. Kort efter afleverede „Peter Wessel“ sin Last til Norge.

Det var tidligt og lidt koldt, en Kop Kaffe vilde gøre godt. Og da jeg saa et lille Hus, hvorpaa der stod „Kaffestova“, stilede jeg derhen. Stova vidste jeg ikke rigtig hvad betød, men Kaffe forstod jeg. Mit første Bekendtskab med norsk Kaffe blev desværre lidt tyndt og vandet, men jeg har dog faaet den bedre siden. — En lille interessant Afbrydelse havde jeg dog i den „tynde“ Kaffedrikning. Der nærmede sig noget udenfor, der lød en Summen, og frem kom et typisk, norsk Billede, 4—500 Geder, som skulde op paa Sæteren. De skulde fragtes med Jernbane.

Efter tre Timers Ventetid, som var rigelig Tid til at bese Larvik, det er en lille idyllisk By med stejle Gader, kom Toget, og nu gik det til Oslo. Det var et frygteligt gammeldags Tog, lille, hoppende og rystende, fyldt med muntre, pralende og spyttende Skovarbejdere, alle med hver en surt-lugtende Snadde i Munden. Men alt var nyt for mig, og jeg studerede ivrigt baade Arbejderne, Snadderne og ikke at forglemme Udsigten. Og hver Gang Toget „hoppede“ forbi en stor Sten eller en lille, brat Fjeldvæg paa ca. 10 m, smukt beliggende mellem Gran- og Fyrretræer, var jeg betaget over al den Slen, som var i Norge. — En meget smuk Køretur langs Oslofjord, et Op- hold i Drammen paa 4 Timer, og jeg naaede til Oslo.

Jeg gik straks op paa Vandrerherberget, d. v. s. Lærerskolens Elevhjem. Jeg fik et godt Værelse, der saa svært hyggeligt og beboet ud. Og det viste sig da ogsaa, at da jeg havde sovet en Stund, kom der en ung Mand og krævede sin Hybel udleveret. Mysteriet blev undersøgt, det var en Fejl af Værtinden. Den unge Mand var imidlertid meget ridderlig og trak sig tilbage — hvorhen ved jeg ikke — med sine Dynner i Favnen.

Næste Dag blev indholdsrig og fuld af nye Indtryk. Selvfølgelig maatte jeg først se Slottet og gaa ned ad Karl Johan, forbi Universitetet og Nationalteatret. Derefter

stilede jeg til Holdepladsen og fandt efter mange Vanskeligheder en Bus, der kørte til „Vi kan“ Udstilling. Den var storstilet og flot, særlig interesseret var jeg i Skisportafdelingen, noget saa gennemført og fuldstændigt paa det Omraade, havde jeg aldrig set.

Fra Udstillingen gik der en Baad til Bygdø. Jeg maatte da se „Jeppe paa Bjerget“ og sejlede derover. Men ak — Regnen begyndte at sile ned, saa Friluftsforestillingen maatte aflyses. Jeg fik nu god Tid til at bese den store Samling af gamle norske Bondestuer og Huse og en gammel smuk Kirke — mit første Bekendskab med norsk Almestil. Vaad og forkommen, men med en udbytterig Dag kom jeg da velbeholden til Vandrehjemmet igen, og med Bestilling paa godt Vejr til næste Dag sov jeg straks.

Min Bestilling blev efterkommet, det var virkelig straalende Sol om Morgenen. Og efter en god Frokost, bestaaende af Klemmer med Multesyttetøj, Tomater og Bananer — første Gang jeg smagte Multer, de ligner Hindbær — gik jeg til Majorstuen og rejste den smukke Tur op til Holmenkollen. Derfra gik jeg op over til Froynersæteren med Skimuseet. Nu var jeg 500 m over Havet. Frygtelig højt, syntes jeg, medens jeg stod og nød den smukke Udsigt ned over Oslo. Ad Vejen forbi den gamle Stavkirke kom jeg ned igen og skulde nu se den berømte Skibakke; men hvor var den? Jeg saa kun et faldefærdigt Taarn bag en lille Sø. Jeg spurgte — og fik oplyst, at det virkelig var Skibakken, og at Søen jo var frosset om Vinteren, saa at de hoppede ned paa den. — Det var min største Skuffelse paa Rejsen. —

Om Kvelden naaede jeg Hamar og overnattede paa Jernbaneskolen, hvor der er Vandrehjem. Der fik jeg en fornøjelig Aften. 30 gemytlige Bønder fra Trøndelag overnattede der, de skulde til Bondestævne i Oslo næste Dag. Det var mit første Møde med den norske Bondestand.

Jeg havde læst saa meget om Lillehammer og „de Sandvigske Samlinger“. Og tog mig derfor en lille ekstra

Tur derop. Det var da ogsaa en smuk Tur med Toget op langs Norges længste Sø, Mjøsen. Og selve Byen, som den laa ind under de smukke Fjeldskraaninger, vandt da ogsaa mit Hjerte.

Og saa kom da sidste Dag paa Rejsen. Maalet var naaet — Elverum i silende Regn. En lille Vandrefugl med en stor Rygsæk og et lidt beklemt Hjerte traskede over den nye Bro, gik ad Vejen til Folkehøjskolen, standsede ved Porten — studerede Skiltet:

ELVERUM FOLKEHØGSKULE,

hvor næste Livsafsnit skulde tage sin Begyndelse.

Dette var min første Stil som Elev paa Elverum Folkehøgskule. — Nu er jeg hjemme igen efter et lærerigt og dejligt Aar paa Skolen, — og det viste sig, at jeg kunde have sparet mig mine bekymrede Tanker angaaende Fremtiden i det ukendte. Nordmændene er et usædvanligt godt Folkefærd, som jeg trygt kan anbefale alle Danske at stifte Bekendtskab med — og Elverum Folkehøgskule er for mig Mønsteret paa en typisk, norsk og dertil meget moderne Skole, som det ogsaa er værd at besøge.

En gammel rig Gaardmand, Helge Væringsåsen, har skænket norsk Ungdom et Nationalfond paa en Million Kroner. Og det er for en Del af disse Penge, at Skolen for ti Aar siden blev bygget.

Skolen ligger usædvanlig smukt ved en stor Furuskov med Udsigt til en blinkende Sø til den ene Side og Glommen — Norges største Elv — til den anden. — Farveglade ligger de seks store, rødmaalede Træbygninger, holdt i Østerdalsstil, nogle har grønne Døre med sorte og gule Faser, medens andre har blaa med røde. Og det indvendige svarer til det udvendige, overalt er det for Danske røn Nyhed paa Nyhed af smukke Farvesammensætninger paa Møbler, Vægge og Døre. Det mest typisk norske og dertil hyggeligste Rum er Peisestuen, — især naar Ilden flammer lystigt fra Birkeknuderne i Pejsen og skinner ud

paa de højryggede Stole med rust, hjemmevævet Betræk og paa de hvidskurede Bordplader og Trøder.

Vi var 150 Elever, 80 Jenter og 70 Gutter, deriblandt een Dansker — altsaa undertegnede. De var fra alle Egne af Landet, saa jeg stiftede Bekendtskab med ægte Trøndere — Bergensere — Romsdøler — Gudbrandsdøler og Østerdalsfolk.

Og i Sandhed en rask og moderne Ungdom, der ikke i



Man maa krybe —

nogen Retning staar tilbage for Danskerne — det skulde da lige være i Gymnastik, hvilket de endnu har alt for lidt af i Norge — men til Gengæld er de jo nogle Mestre paa Skøjter og Ski. Et Held for mig, at der netop sidste Vinter var en urimelig Masse Sne, saa jeg ogsaa fik lært den ædle Kunst. Og med bange Anelser og rystende Knæ vovede jeg mig med ud paa de lange Skiture, hvor hele Skolen var rustet af Sted. — Hu-hej — et farvestraalende Syn er det at se godt et hundrede Unge i brogede Ski-dragter fare nedover de hvide, sneklædte Bakker.

Julen tilbragte jeg i Vestnorge, hvortil der er den herligste Rejse op gennem Gudbrandsdalen og Raumadalen, med Fjelde som Romsdalshorn og Troldtinderne til begge Sider. Og aldrig havde jeg tænkt mig noget saa smukt, som naar den blege Frostsol faar de snedækte Fjeldtinder til at gløde rosenrødt, da kan man kun undre sig over Naturens Skønhed og mindes Digterens Ord:

Naar solen faller bak topp og tinne,
og dagen daler og blir et minne;
naar det blir gull, det som graanet mest:
Da kanskje skjønner du landet best.

Lørdagskvelden er i Norge altid en festlig Aften. Vi holdt da Elevmøde, med Foredrag af Eleverne om deres „Heimbygd“, hvilket er glimrende, da man baade faar Skildringer om de forskellige Egne og dertil Egnens Dialekt. Vor Avis, hvori Ugens forskellige Begivenheder nøje var indrullet, blev ogsaa læst op, selvfølgelig under stor Munterhed. Aftenen afsluttedes altid med to Timers Sangleg og Folkedans. Rolige og stilige er de norske Sanglege, ikke saa lidt afvigende fra de danske. Den Aften som alle andre Festaftener mødte vi altid i „Bunader“ (Folkedragter), det er festligt med de smukt broderede Hardanger- og Gudbranddalsdragter.

Søndagen før Paaske havde vi Afslutning med Fremvisning af Elevernes Arbejde. I Haandarbejdssalen med de otte store Væve var alt præsenteret lige fra Kjoler, Bunader og Broderier til store Ruller af vævede Gardiner, ternede Kjolestoffer og smukke Løbere og Plaider. Sløjdsalen lignede nærmest et Møbellager og i Smedien var fyldt med kunstfærdige Lamper og Askebægre.

Om Aftenen talte Ella Anker — Datter af Herman Anker, som for 75 Aar siden oprettede den første norske Højskole „Sagatun“. — Hun fortalte om Faderens store Arbejde for den norske Højskole og Ungdommen. Det Foredrag blev for mig en uforglemmelig Oplevelse og net-

op den rigtige Afslutning paa mit norske Højskoleophold.

Ja — maatte vi snart faa Fred, saa ikke allene det nordiske, men det internationale Samarbejde kan faa Lov at blomstre.

Glædelig Jul og godt Nytaar.

Inger Buch Hansen.

Kuk—kuk! Hvor er I?

Der er ikke noget saa forstemmende som at møde til Elevmødet eller Julefesten og opdage, at man Aar for Aar føler sig mere og mere fremmed, at man egentlig ingen kender blandt alle de mange, der er tilstede. — Man er blevet ældre, det er Sagen. Kammeraterne fra ens egen Aargang har faaet meget andet at tænke paa end at tage til Elevmøder. — En skønne Dag bliver man selv hjemme, naar der holdes Elevmøder!

Denne Forklaring har man ofte hørt af gamle Efterskoleelever, naar man spurgte om Grunden til deres Udeblivelse fra Møderne.

Men kunde det da ikke være helt rart et Par Gange om Aaret at komme sammen med sine gamle Kammerater og høre lidt om hvordan det gik dem, eller opfriske gamle Minde fra Skoletiden. — Det har sikkert mange Lyst til.

Det er derfor, jeg her ved Udsendelsen af Aarsskriftet benytter Lejligheden til ud over det ganske Land at raabe et „Kuk—kuk! Hvor er I?“. Lad os gamle Elever møde frem paa Skolen naar Tid er og vise, at det gamle Kammeratskab godt kan vare mere end de traditionelle 3 Aar, som det indenfor Elevforeningen ellers plejer at være Tilfældet. Eller hvad om vi startede nogle Vandrebøger indenfor de forskellige Aargange og derigennem holdt Forbindelsen vedlige.

Elevskriftet kunde sikker give Plads for nogle smaa Kuk fra de rigtig gamle Elever i Form af korte Meddelelser.

Og skulde I mangle Adressen paa enkelte gamle Kammerater, til Brug ved Udsendelsen af Vandrebøger, vil Elevforeningens Kartotek sikkert give en god Hjælp.

Saa har vi her Fornøjelsen at udsende Aarsskrift Nr. 10 til Medlemmerne, og for første Gang har der været indsendt saa meget Materiale, at vi har maattet gemme en Artikel til næste Aar.

Red.

Elevforeningens Generalforsamling 11. - 6. - 1939

Til Eftermiddagsmødet var der kommet ca. 140 Deltagere. Fru Birkelund bød Velkommen og mindedes, hvordan Elevmødet tidligere havde været Aarets største Festdag for Birkelund.

Lidden Højlund aflagde Beretning og oplæste Regnskabet, da Kassereren ikke var tilstede.

Ved Bestyrelsen afgik Herløv Larsen og Bernhard Rasmussen. Eigil Bek, Ringe, og Kristian Birkelund valgtes i Stedet for. Ved et efterfølgende Bestyrelsesmøde valgtes Kristian Birkelund til Formand og Eigil Bek til Kasserer. Til Revisor valgtes Uffe Bek.

Da Tage Møller og Lidden Højlund ikke er i Stand til at deltage i Elevforeningens Arbejde og staar for Valg næste Aar, valgtes Johanne Jensen og Musse Petersen til Suppleanter.

Om Aftenen talte Frede Terkelsen, Danebod, og der sluttedes med Dans som sædvanlig.

Kristian Birkelund.

*Kære gamle Elever!
En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes jer alle.
Dorothea Birkelund.*

REGNSKAB FOR 1938—39

INDTÆGT

Kassebeholdning d. 8. Juni 1938.....	12,86
Elevmødet	137,50
Medlemsbidrag	704,00
Julefesten	133,00
Renter af Bankkonto	2,91
Udtaget af Banken.....	145,34
	Ialt Kr. 1135,61

UDGIFT

Elevmødet	132,00
Aarsskriftets Trykning m. m.	499,00
Porto.....	145,34
	644,34
Julefesten	130,20
Indsat i Banken (+Renter).....	217,91
	Ialt Kr. 1124,45
Kassebeholdning 1. November 1939	11,16
	Balance 1135,61

FORMUE

Indestaaende i Ringe Bank 1. Juni 1938	248,03
Kassebeholdning	11,16
	Ialt Kr. 259,19

MINDESTENSFONDEN

Indestaaende i Vends m. fl. Herreders Sparekasse...	139,70
---	--------

Regnskab og Bilag gennemgaaet og fundet rigtigt.
Ringe, den 17. Juni 1939.

Eigil Bek.

Julefesten

Julefesten afholdes i Aar 4. Juledag, Torsdag den 28. Decbr. Kl. 7,30. Der bliver som sædvanlig Kaffe bord, Underholdning og en Svingom til Slut. — Paa Grund af Sukkerordningen maa vi bede Deltagerne selv medbringe Sukker til Kaffen. — Prisen er i Aar forhøjet til Kr. 1,50 pr. Deltager, da Udgifterne ved Festens Afholdelse er steget betydeligt.

Bestyrelsen.

NYE MEDLEMMER

- Andersen, Kirsten, Trunderup, Kværndrup.
— Ingrid, Hellerupsvej 50, Hellerup.
— Grethe, Hundslev Nymark, Ladby.
Bek, Herdis, Nyvej 18, Ringe.
Bonnichsen, Ernst, Egeskov, Kværndrup.
Christensen, Ellen, Høstrig, Haagerup.
Hansen, Alfrida, Agerlund, Trunderup, Kværndrup.
— Anna, Brudager, Vejstrup.
— Ejvind Theill, Kværndrup.
— Esther, „Karensminde“, Marslev.
— Eyvind, „Langemose“, Ørbæk.
— Gunnar, „Vestergaard“, Ryslinge.
— Gunner, Kullerup pr. Ellested.
— Inga, „Lykkegaard“ pr. Rynkeby.
— Johannes, Stenstrup.
— Svend Aage, Kværndrup Savværk, Kværndrup.

*Alle gamle Elever ønskes en glædelig Jul og et godt Nytaar.
Johanne Jensen.*

Henriksen, Marie, Aaholm, Kastel pr. Ørbæk.
 Højvang, Ebbe, Højvang pr. Ringe.
 Jacobsen, Jørgen, Ryslinge.
 Jensen, Bodil Søndermark, „Brudagergaard“, Vejstrup.
 — Svend Søndermark, „Brudagergaard“, Vejstrup.
 Jeppesen, Knud Johannes, Rønninge pr. Langeskov.
 Jørgensen, Otto, Kirkelygaard, Allerup pr. Højby.
 — Arne, Torbygaard, Vantinge pr. Ringe.
 — Bent, Hasselgaard, Herrested pr. Ørbæk.
 Karkov, Aage, Vornæs, Taasinge pr. Svendborg.
 Kildegaard, Hans Kristian, Kildegaard, Ellinge pr. Ullerslev.
 Knudsen, Solveig, Sdr. Næraa pr. Aarslev.
 — Knud, Thorup Bakkegaard, Højby.
 — Else, Bolteskov pr. Ringe.
 Kristensen, Birgitte, „Ærtebjerg“, Dalby.
 — Aage Faber, Gislev.
 Kvistgaard, Evald, „Sivholm“, Ryslinge.
 Larsen, Dagny, „Iglemosegaard“, Gislev.
 — Gudrun, „Bækkegaard“, Alkestrup pr. Tureby.
 Leth, Poul, Palleshave pr. Ringe.
 Mathiesen, Erna, „Købmandsgaarden“, Aarslev.
 — Helene Kastrup, „Købmandsgaarden“, Aarslev.
 Mogensen, Grete, Langaa Mejeri pr. Rygaard.
 Møller, Johanne, „Hætten“ pr. Ringe.
 Nielsen, Agnes, Hundstrup, V. Aaby.
 — Hans, Herringe pr. Rudme.
 — Knud Peter, „Mesalgaard“, Aunslev pr. Hjulby.
 Nybølle, Hans, „Vindebygaard“ pr. Svendborg.
 Pedersen, Johannes, Skellerup pr. Ullerslev.
 Petersen, Otto, „Lundsgaard“, Ny Nyby pr. Svendborg.
 Rasmussen, Esther, „Søgaard“, Fjellerup.
 Skifford, Mary, Boltinggaard Skov pr. Ringe.

**Elevmødet i 1940 afholdes
 Søndag den 9. Juni.**